

A Lullaby Carried By The Wind

By

Nguyen Bao Han Tran

Introduction

“A Lullaby Carried By The Wind” is a bilingual poem written first in Vietnamese and later translated into English. It reflects on childhood, memory, and the way nature speaks across distance and time. Rooted in the landscapes of Vietnam and carried into a new life abroad, this piece explores how the wind, light, and earth become a language of their own—one that remains even when everything else changes.

A Lullaby Carried By The Wind

(English Translation of “Giọng Gió Gọi Về Tuổi Nhỏ”)

The wind on the hill calls me back to childhood,
Where rice fields bent like waves of a gentle sea.
The scent of earth after rain lingered on my mother's hands,
And sparrows chattered softly above our old roof.

I grew up between two seasons of rain and sun,
Each passing breeze carrying a quiet lesson.
Some days the sky was blue, like a gentle blessing,
Some days gray clouds pressed heavily upon the heart.

Only after leaving home did I understand
That nature was the first language I ever learned
It needed no letters and asked for no possessions

Only the pure trembling of a child's heart.

That child was once held close,
Cradled in the gentle arms of Mother Nature.
A thank-you with no ends to its echo,
For she was the one who carried me into this world.

Some nights I hear the moon fall on the porch roof,
Soft as my mother's hand resting on my forehead each night.
The wind along the porch becomes a lullaby,
Guiding me back to the peaceful sleep of those early days.

Now standing in a distant city,
I hear the wind brush against glass towers
And mistake it for a cradle-song from home.
Nature speaks to me through everything around,
Rustling leaves, running water, shifting light.

Languages may change, fade, or break,
But nature remains, gentle as a root that never lets go.

Giọng Gió Gọi Về Tuổi Nhỏ

(Vietnamese Original)

Giọng gió trên đồi gọi ta về tuổi nhỏ,
Nơi cánh đồng lúa uốn mình như sóng biển.
Mùi đất sau cơn mưa vẫn còn đọng trên tay mẹ,
Và tiếng chim sẻ ríu rít trên mái nhà xưa.

Ta lớn lên giữa hai mùa mưa nắng
Mỗi trận gió mang theo một bài học im lặng
Hôm trời xanh như lời chúc phúc,
Hôm mây xám nặng trĩu lòng người.

Tha hương rồi ta mới hiểu
Thiên nhiên là ngôn ngữ đầu tiên ta được học.
Không cần chữ cũng chẳng cần vật chất,
Chỉ là rung cảm từ trái tim đứa trẻ thơ.

Đứa trẻ ấy từng được bao bọc,
Bao bọc trong vòng tay hiền của mẹ thiên nhiên.
Một lời cảm ơn chẳng bao giờ có hồi kết,
Vì nhờ mẹ, ta mới có mặt trên đời này.

Có đêm ta nghe tiếng trăng rơi trên hiên
Như bàn tay mẹ nhẹ nhàng đặt lên trán mỗi tối.
Gió qua hiên nhà hoá thành câu hát ru,
Đưa tôi vào giấc ngủ bình yên buổi ấy.

Giờ đứng giữa thành phố xa lạ,
Tôi nghe tiếng gió lướt qua những toà nhà kính
Mà ngỡ tiếng ru từ quê nhà quay lại.
Thiên nhiên nói với tôi bằng mọi thứ xung quanh
Lá rung, nước chảy, ánh sáng thay màu.

Mỗi ngôn ngữ rồi sẽ đổi thay,
Chỉ thiên nhiên là vẫn ở đó, dịu dàng như cội rễ.

Original Vietnamese & English translation by Nguyen Bao Han Tran